

Διαπραγμάτευση σημαίνει εμπιστοσύνη στο κίνημα

του Γιάννη Μηλιού

Σε άρθρο μου την προηγούμενη βδομάδα στο tnxs.gr εξήγησα τι σημαίνει διαπραγμάτευση και με βάση τον ορισμό της διαπραγμάτευσης ως έννοιας, υποστήριξα ότι όλες οι κυβερνήσεις των τριών τελευταίων ετών δεν διαπραγματεύονται τίποτα με τους δανειστές. Το βασικό μου επιχείρημα είναι ότι το πολιτικό προσωπικό στην Ελλάδα δεν διαφωνεί σε τίποτα επί της ουσίας με τους υπαλλήλους της τρόικα. Δεδομένου ότι οι δύο πλευρές του τραπέζιου υποστηρίζουν τα ίδια κοινωνικά συμφέροντα, αντί για διαπραγμάτευση, οι συζητήσεις τους αποτελούν ουσιαστικά μια διαδικασία επεξεργασίας των μέτρων λιτότητας και διαβούλευσης σχετικά με ζητήματα τακτικής, με κοινή μέριμνα την πολιτική επιβίωση του φθαρμένου ελληνικού πολιτικού προσωπικού. Αντίθετα μια διαπραγμάτευση της κυβέρνησης της Αριστεράς σημαίνει τη συνέχιση του κοινωνικού πολέμου που διεξάγεται, το τελευταίο διάστημα με μεγάλη ένταση, αλλά με μια ποιοτική διαφορά, μια τομή: Η κυβέρνηση της Αριστεράς θα διαπραγματευτεί την αλλαγή της δανειακής σύμβασης προς τα συμφέροντα των εργαζόμενων τάξεων. Μέχρι εδώ, δε νομίζω ότι υπάρχει καμία σοβαρή διαφωνία μέσα στην Αριστερά. Η συζήτηση ξεκινάει από το «τι θα κάνουν οι δανειστές σ' αυτήν την περίπτωση». Τι θα γίνει αν μας πουν «δεν διαπραγματευόμαστε»;

Πριν ασχοληθούμε μ' αυτό το ερώτημα είναι απαραίτητο να διευκρινίσουμε τι ακριβώς σκοπεύει να διαπραγματευτεί η κυβέρνηση της Αριστεράς και τι όχι. Εδώ πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι. Δεν σκοπεύουμε να διαπραγματευτούμε τα συμφέροντα των εργαζόμενων τάξεων και των ανέργων, τη δυνατότητα της κοινωνίας να αναπαράγεται, την ανακούφιση της φτώχειας, την κατάργηση της λιτότητας, με δυο λόγια: δεν θα διαπραγματευτούμε την κατάργηση των μνημονιακών νόμων που συνθέτουν το σημερινό ζοφερό σκηνικό. Αυτό θα το κάνουμε την «πρώτη μέρα». Αυτή η κίνησή μας είναι που θα αποτελέσει το εναρκτήριο λάκτισμα της διαπραγμάτευσης. Είναι αναμφίβολα μια επιθετική κίνηση, αλλά είναι μονόδρομος για μας. Μόνο αν αντεπιτεθεί το κοινωνικό κίνημα των εργαζόμενων τάξεων σε όλα τα επίπεδα μπορεί να ανατρέψει την κοινωνική καταστροφή που συντελείται.

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, ταυτόχρονα με τις νομοθετικές πράξεις, θα καλέσει σε έκτακτη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, στην οποία θα επιδιώξει να επιβεβαιωθεί ότι κάθε κράτος είναι λαϊκά και εθνικά κυρίαρχο, δηλαδή ότι απαιτείται αλλαγή των όρων της δανειακής σύμβασης σύμφωνα με τη βούληση του ελληνικού λαού, όπως αυτή εκφράστηκε στις εκλογές. Όταν λοιπόν οι δανειστές (δηλαδή το μεγάλο κεφάλαιο) δουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ εννοεί αυτά που λέει και ότι νομοθετεί υπέρ του κόσμου της εργασίας, πρέπει να αποφασίσουν τι θα κάνουν με τις δανειακές συμβάσεις. Αν δούμε το θέμα χωρίς συναισθηματισμούς, δεν υπάρχει τίποτα που να δείχνει ότι οι δανειστές θα αρνηθούν να διαπραγματευτούν μια νέα σύμβαση, καθώς σ' αυτήν την περίπτωση οι απώλειες γι' αυτούς θα είναι τεράστιες (ας μην ξεχνάμε ότι το 93% της έως τώρα χρηματοδότησης έχει χρησιμοποιηθεί για την εξυπηρέτηση των δανειστών και των τραπεζών).

Είναι βέβαιο ότι οι δανειστές κατά τη διαδικασία της διαπραγμάτευσης θα μας εκβιάσουν, θα ήταν αφελής όποιος δεν θα περίμενε κάτι τέτοιο. Θα μας εκβιάσουν πολιτικά – εμάς δεν μπορούν να μας εκβιάσουν προσωπικά, καθώς δεν έχουμε τις εξαρτήσεις του σημερινού πολιτικού προσωπικού της κυβέρνησης. Θα απειλήσουν να διακόψουν τη χρηματοδότηση και ίσως το κάνουν για όσο καιρό διαρκεί η διαπραγμάτευση.

Η διαπραγμάτευση εμπεριέχει τον εκβιασμό, αλλά και από τις δύο πλευρές. Το δικό μας όπλο είναι το κοινωνικό κίνημα. Εμείς μπορεί να μην έχουμε το Mega και το Σκάι, αλλά θα έχουμε μια διαφανή και άμεση επικοινωνία με τον κόσμο της εργασίας, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε ολόκληρη την Ευρώπη. Οι δανειστές θα βρεθούν μπροστά στην πρωτόγνωρη κατάσταση να μαθαίνουν οι μάζες τι διαμείβεται πίσω από τις κλειστές πόρτες των συνεδριάσεων. Αν οι δανειστές δε συζητούν στο δικό μας πεδίο διαπραγμάτευσης, το οποίο θα είναι πως μόνο ένα μέρος του ελληνικού χρέους θα μπορέσει να αποπληρωθεί, και μάλιστα με την κοινωνία όρθια (κούρεμα μεγάλου μέρους του χρέους, ρήτρα ανάπτυξης κλπ.), τότε θα πρέπει να εξηγήσουν στους εργαζόμενους των χωρών τους γιατί τους νοιάζει μόνο η μείωση των μισθών, οι απολύσεις, η διάλυση του κοινωνικού κράτους κλπ. Οι εργαζόμενοι σήμερα ενημερώνονται, συζητούν συνεχώς στο διαδίκτυο και αυτοοργανώνονται, όπως μας δείχνει η Τουρκία, η Βραζιλία, η Αίγυπτος. Εκτιμούμε λοιπόν βάσιμα, ότι δε θα έχουμε μόνο τον ελληνικό λαό να διαδηλώνει συνεχώς τη συμπαράστασή του στην σκληρή προσπάθεια μιας κυβέρνησης που θα υπερασπίζεται τα συμφέροντα της πλειοψηφίας. Θα είναι τελείως διαφορετική η στάση και των Ευρωπαίων εργαζόμενων απέναντι στις κυβερνήσεις τους, όταν καταστεί σαφές τι προσπαθούν να κάνουν οι δανειστές. Όπως μας δείχνει το ιστορικό παράδειγμα της Αιγύπτου, κανένα καθεστώς δεν μπορεί να αντέξει την ορμητική δύναμη των μαζών, του πραγματικού κινήτη της ιστορίας.

Εμείς λοιπόν λέμε ότι τη μάχη της διαπραγμάτευσης θα την κερδίσουμε. Λέμε ότι οι δανειστές θα υποχρεωθούν να διαπραγματευτούν μόνο επί του μέρους του χρέους που θα μπορεί να αποπληρωθεί και θα αποσυρθούν από την εσωτερική πολιτική της Ελλάδας. Έχουμε μαζί μας έναν ολόκληρο κόσμο που αγωνίζεται για να πέσει επιτέλους ο νεοφιλελευθερισμός, και σ' αυτόν τον κόσμο, στο κίνημα και τις δυνάμεις του, έχουμε εμπιστοσύνη. Είμαστε αισιόδοξοι, βασιζόμενοι στα πραγματικά δεδομένα, ότι θα νικήσουμε!